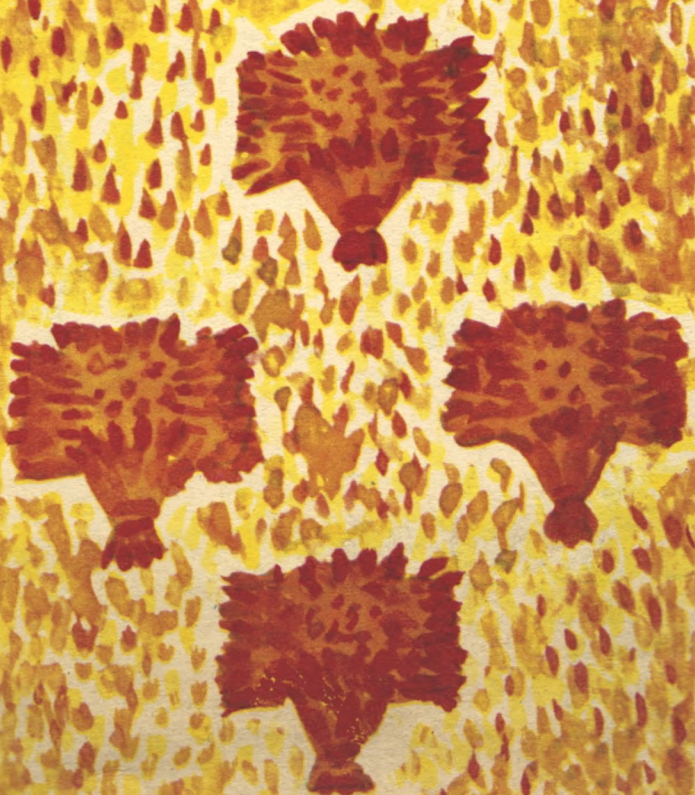
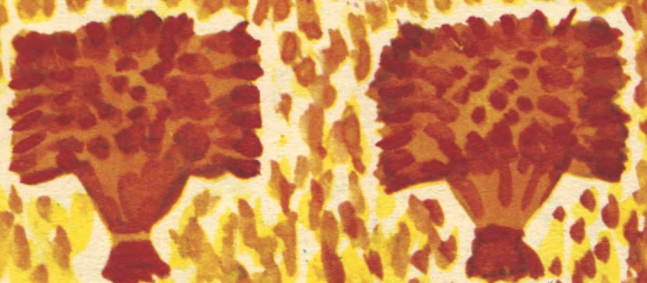
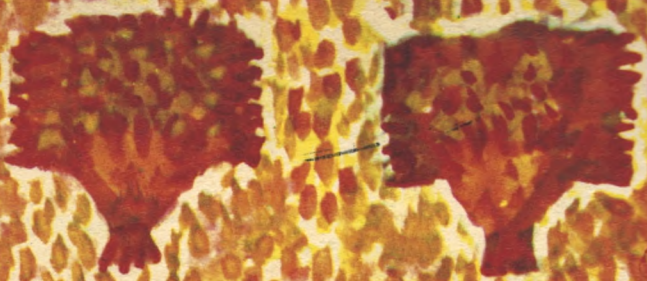

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ТРУДОВІ СПІВАНКИ

КУЮ,
КУЮ,
ХОБІТОК

МАЛЮНКИ О. ЯБЛОНСЬКОЇ

УПОРЯДУВАВ В. БОЙКО

КУЮ, КУЮ ЧОБІТОК

УКРАЇНСЬКІ
НАРОДНІ
ТРУДОВІ
СПІВАНКИ

Для дошкільного
та молодшого шкільного віку

Видавництво дитячої літератури «Веселка»
Київ 1977

ті простенькі сільські байки, як дрібні корінчики, вкорінюють у нашій душі любов до рідного слова, його краси, простоти і чарівної милозвучності», – писав колись великий український письменник Іван Франко. Такі ж простенькі, але сповнені чарівної краси народні співаночки зібрано і у цій книжці. Вони прославляють труд, простих працюючих людей. І хоч часто героями дитячих співаночок є звірі або птахи, вони теж залюбки орють, носять, жнуть.

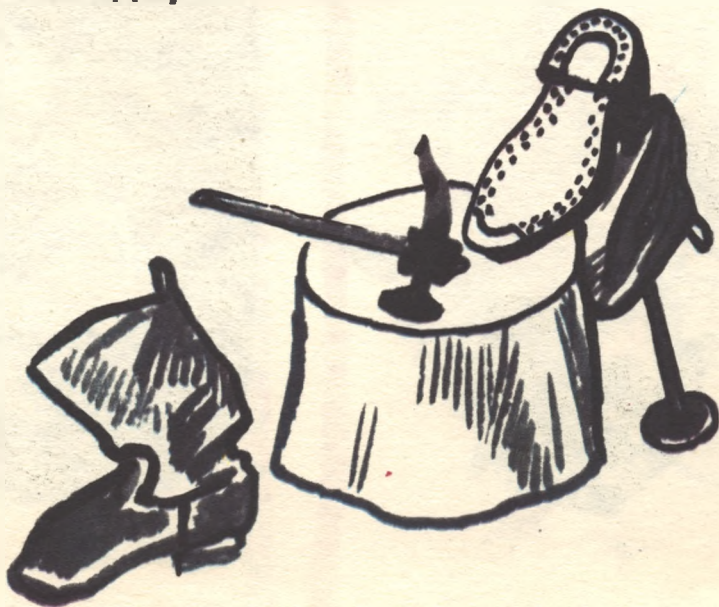
Співаночки ці виникли давно, ще тоді, коли більшість населення на Україні займалася або сільським господарством, або ремеслом. Саме тому у співанках розповідається переважно про польові роботи, про ремесла, що були колись розвинуті в українських селах: шевство, бондарство, ковальство, млинарство.

У давнину праця на багатія, на поміщика була тяжким прокляттям для народу, і це відбилось у численних піснях про панщину. Але оте прокляття не заглушило в народі поваги до труда, мрії про вільну працю, що буде не тільки засобом для існування, а й джерелом творчої радості і натхнення. Таку вільну працю опоетизував народ у трудових співаночках і передавав їх своїм дітям і внукам – з віку у вік, з покоління в покоління.

Кую, кую чобіток,
Подай, бабо, молоток.
Не подаси молоток,
Не підкую чобіток.

Два півники, два півники
Горох молотили,
Дві курочки-чубарочки
До млина носили.
Цап меле, цап меле,
Коза засипає,
А маленьке цапенятко
Ковші одбирає.

Одбирає, одбирає,
Потім спочиває
Та сестриці козуненьці
У скрипочку грає.

А вовчок-сірячок
З лісу виглядає,
Ухопив цапеня
Та й далі тікає.

Танцюй, танцюй,
козуненько,
Ніженьками туп-туп!
А татуня з мамунею
Надеруть нам круп, круп.

Як схопив старий цап
Новенькі віжки,
Одібрав, залигав
Цапеня за ріжки.

Хоч вовчок обідрав
Цапові реберце,
Зате в тата з мамунею
Радуються серце.

ОРАЧІ

Ой не знала господиня, як на світі жить,
Та й найняла ведмедика за плугом ходить,
А вовчика сіренького волики гонить,
А зайчика Степанчика та перед водить,
А лисичку-корписочку обідать носить.
Як розсердивсь ведмедичок, плуга поламав,
А вовчичок сіресенький воли розігнав,
А зайчик Степанчик у ліс поскакав,
А лисичка-корписочка – у зелений гай,
Господиня молоденька – у великий жаль.
«Якби знала, то б найняла старенького
за плугом ходить,
А хлопчика маленького волики гонить».

МАКІВНИЦІ

По горі льон, льон,
По долині мак, мак.
Любі наші маківниці,
Сіяти би так, так.

По горі льон, льон,
По долині мак, мак.
Любі наші маківниці,
Полоти би так; так.

А по горі льон, льон,
По долині мак, мак.
Любі наші маківниці,
Жати би так, так.

А по горі льон, льон,
По долині мак, мак.
Любі наші маківниці,
В'язати би так, так.

А по горі льон, льон,
По долині мак, мак.
Любі наші маківниці,
Теребити б так, так.

Сорока-ворона
На припічку сиділа,
Діткам кашку варила.
– Цьому дам, цьому дам,
Цьому дам і цьому дам;
А цьому не дам,
Бо цей буцман
Дров не носив,
Діжі не місив,
Хати не топив,
Діти гулять не водив...
Шугай-гай на бабину хату
Пирогів їсти.

Бондарю, бондарю, що ти робиш?
– Стружу дошку на дубову бочку.
Бондарю, бондарю, що ти робиш?
– Стружу дощечку на малі бочечки.
Бондарю, бондарю, що ти робиш?
– Стружу денця на нові відерця.
Бондарю, бондарю, що ти робиш?
– Стружу чопочки затикать дірочки.
Бондарю, бондарю, що ти робиш?
– Дощечки збираю і бочки складаю.
Бондарю, бондарю, що ти робиш?
– Бочку збиваю, обруч набиваю.
Бондарю, бондарю, що ти робиш?
– Бочку кінчаю, води наливаю.
Бондарю, бондарю, куди їдеш, брате?
– На базар у Київ бочки продавати.

КОТИНО, КОТИНО,
Поїдемо по сіно.
Ти будеш сіно класти,
А я буду воли пасти.

іди, іди, дощину,
Зварю тобі борщину
В зеленому горщину.
Цебром, відром, дійницею,
Над всякою пашницею.

Хочеш знати, як коваль огонь роздуває?
– Ой, так, ой, так, так, огонь роздуває.
Хочеш знати, як коваль залізо розпікає?
– Ой, так, ой, так, так, залізо розпікає.
Хочеш знати, як коваль залізо гартує?
– Ой, так, ой, так, так, залізо гартує.
Хочеш знати, як підкови коням накладають?
– Ой, так, ой, так, так, підкови накладають.
Хочеш знати, як в підкови ухналі вбивають?
– Ой, так, ой, так, так, ухналі вбивають.
Хочеш знати, як колеса обручем стягають?
– Ой, так, ой, так, так, обручем стягають.

Ми-то, женчики, ми-то
Пожали всейке жито,

А другії лініві –
Стоїть жито на ниві.

- А** чи бачив ти, як шевчик шкіру в воді мочить?
– Ой, так, брате, ой, так, так, шкіру в воді мочить.
А чи бачив ти, як шевчик шкіру натягає?
– Ой, так, брате, ой, так, так, шкіру натягає.
А чи бачив ти, як шевчик черевички шиє?
– Ой, так, брате, ой, так, так, черевички шиє.
А чи бачив ти, як шевчик гвіздки набиває?
– Ой, так, брате, ой, так, так, гвіздки набиває.
А чи бачив ти, як шевчик гвіздки розчищає?
– Ой, так, брате, ой, так, так, гвіздки розчищає.
А чи бачив ти, як шевчик черевички чистить?
– Ой, так, брате, ой, так, так, черевички чистить.
А чи бачив ти, як шевчик у свято танцює?
– Ой, так, брате, ой, так, так, у свято танцює.

Маяло житечко, маяло,
Як у полі стояло;
А тепер не буде маяти,
А буде в стодолі лежати.

А до межі, женчики, до межі,
Бо мої пиріжечки у діжі.
До краю, женчики, до краю,
То я вам пиріжечки покраю.
Котився віночок по полю,
Просився в женчиків додому:
«Візьміте мене, женчики, з собою
Та занесіть мене до господаря в стодолу,
Бо я вже в чистім полі набувся,
Буйного вітречку начувся,
Од ясного сонечка нагрівся,
А дрібного дощину напився;
Нехай же я у стодолі одпочину,
Поки вивезуть знов на ниву».

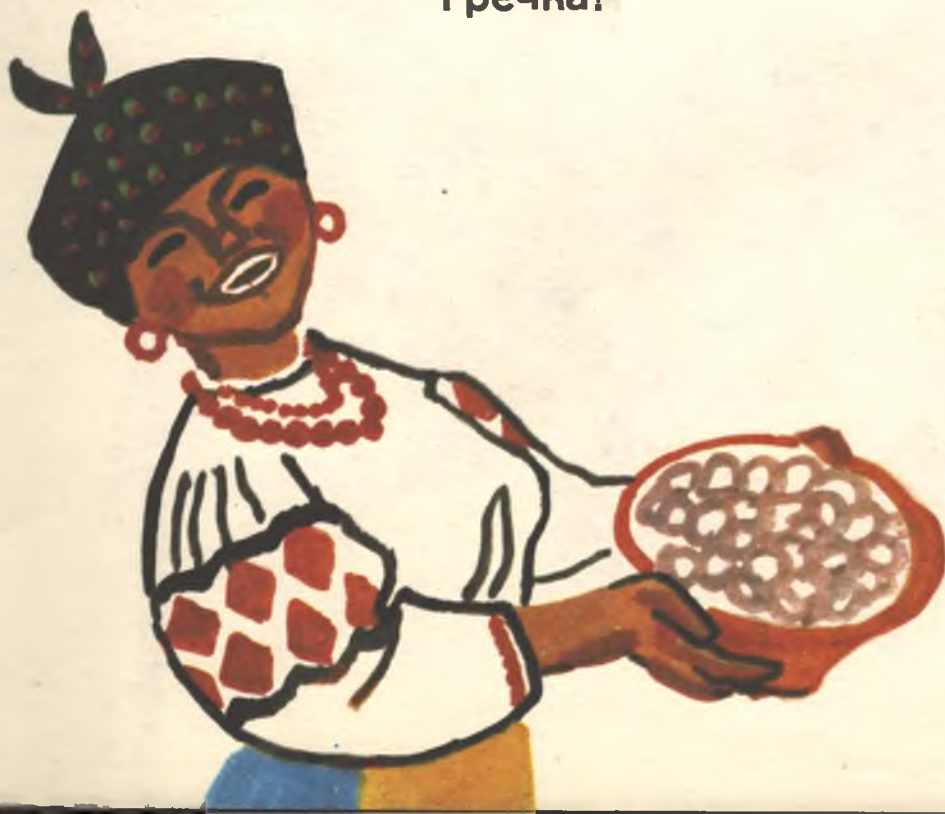

Ой виорю нивку довгесеньку
Та посію гречку гарнесеньку.
А вродила гречка,
Мала-невеличка –
Гречка!

Ізберу я женців,
Дівок та молодців,
А старії баби
Гречку в'язали.
Іздеру, ізмелю,
Галушок наварю –
Гречка.

А в нашої гречки
Чорнії вершечки,
А в нашого вівса
Русая коса.
Іздеру, ізмелю,
Галушок наварю –
Гречка!

Був собі журавель
Та журавочка,
Накосили сінця
Повні ясельця.
Наша пісня гарна й нова,
Починаймо її знову:
Був собі журавель...

КУЮ, КУЮ САПОЖОК. УКРАИНСКИЕ НАРОДНЫЕ ТРУДОВЫЕ ПРИПЕВНИ
(На украинском языке)

Для дошкольного и младшего школьного возраста

Составил Владимир Григорьевич Бойко

Рисунки Елены Ниловны Яблонской

Издательство «Веселка», Киев, Бассейная, 1/2

Редактор І. В. Маценко. Художній редактор Г. Ф. Мороз. Технічний редактор В. І. Дмухар. Коректори І. М. Поліщук, Н. І. Поклад. І. Б. № 307. Здано на виробництво 12. VII. 1976 р. Підписано до друку 6. I. 1977 р. Формат 60 X 90/8. Фіз. друк. арк. 3. Обл.-вид. арк. 3,35. Умовн. друк. арк. 3. Тираж 100 000. Папір № 1. Зам. № 6—1952. Ціна 27 коп. Видавництво «Веселка», Київ, Басейна, 1/2. Головне підприємство республіканського виробничого об'єднання «Поліграфкинг» Держкомвидав УРСР. Київ, Довженка, 3.

